शास्त्रे [1]वदमानः,[A] कर्मकरान् उपवदमानः, [2]न्यायम् अपवदमानः, क्षेत्रे विवदमानः, [3]विप्रवदन्तः-विप्रवदमाना वा मौहूर्तिकाः वैद्याः वा, कुलभार्यामुपवदमानः, [4]अनुवदमानः कठः कालापस्य, [5]सम्प्रवदमानः, गेहे विवदमानः, वादयमानः, [6]अभिवादयमानो गुरुं देवदत्तं देवदत्तेन वा, [7]वादयमानो वीणाम्, विप्रविवदिषमाणः, वावद्यमानः;

शास्त्रे वदिष्यमाणः, वादयिष्यमाणः, विवदिषिष्यमाणः, वावदिष्यमाणः;

[8]उदितम्-[B]तः-तवान्, वादितः, विवदिषितः, वावदितः-तवान्;

मधुरोद्-मधुरोदौ-मधुरोदः; — — —

---

1. अत्र 'भासनोपसम्भाषाज्ञानयत्नविमत्युपमन्त्रणेषु **वदः**' (1-3-47) इति **वदते**स्तङ्। औत्सर्गिकस्य परस्मैपदस्यापवादः। अत्र भासनम्=दीप्तिः। शास्त्रे **वदमानः**, दीप्यमानः सन् पदार्थान् व्यक्तीकरोतीत्यर्थः। उपसम्भाषणम्=उपसान्त्वनम्। कर्मकरान् **उपवदमानः** उपसान्त्वयन् इत्यर्थः। ज्ञानम्=सम्यक् अवबोधः। **वदमान**श्चार्वी लोकायते इत्युदाहरणम्। सम्यग्वक्तुं जानातीत्यर्थः। यत्नः=उत्साहः। क्षेत्रे **वदमानः**। क्षेत्रविषयकमुत्साहमाविष्करोतीत्यर्थः। विमतिः=नानामतिः। गेहे **विवदमानः**। विमतिपतिताः विचित्रं भाषन्ते इत्यर्थः। उपमन्त्रणम्=रहसि उपच्छन्दनम्। कुलभार्या**मुपवदमानः**। उपच्छन्दयतीत्यर्थः।

2. '**अपाद् वदः**' (1-3-73) इति तङ्। न्यायापवादेन धनाद्यार्जनं करोति इत्यर्थः।

3. 'विभाषा विप्रलापे' (1-3-50) इति व्यक्तवाचां समुच्चारणेऽपि **वदते**स्तङ्विकल्पः।

4. 'अनोरकर्मकात्' (1-3-49) इति तङ्। एतदपि व्यक्तवाग्विषयकमेव।

5. 'व्यक्तवाचां समुच्चारणे' (1-3-48) इति तङ्। व्यक्तवाचो मनुष्याः। तेन 'वरतनु **संप्रवदन्ति** कुक्कुटाः' इत्यत्र न तङ्।

6. '**अभिवादि**दृशोः—' (वा. 1-4-53) इति वचनात् आत्मनेपदे प्रयोज्यस्य पाक्षिकं कर्मत्वम्।

7. 'न पादम्याङ्यमाङ्यसपरिमुहरुचिनृतिवद–' (1-3-89) इति परस्मैपदनिषेधः। 'अणावकर्मकात्–' (1-3-88) इत्यस्यापवादोऽयम्।

8. निष्ठायाम्, 'वचिस्वपियजादीनाम्-' (6-1-15) इति सम्प्रसारणम्। तेन पूर्वरूपम्।

A. 'मासे सुतं वैजननेऽथ सूतम् आदाय शौरिः **वदमान**मयौत्।' वा. वि. 2-14.

B. 'सकलैः सकलैः परितः करुणैरुदितैः रुदितैरिव खं निचितम्॥' भ. का. 10. 4.